

Anne, 3Ac

Gedachtes

“Tess je dienst zit erop’, hoor ik iemand in de verte zeggen. ‘Tess gaat het wel goed’, de stem komt dichterbij. ‘Ja, het gaat oké hoor’, zeg ik zonder enige emotie. Je ziet een beetje witjes, het was een zware dag. Ga lekker naar huis, even niks, zet je gedachte uit, even niet denken aan hier. Goed bedoeld advies, ik haat het. Maar ik knik en zeg plots erg luchtig: ‘Yes is goed, komt goed. Zie je morgen.’ Ik sta op en pak mijn jas. Top! Morgen begin je 12 uur he, niet vergeten... We komen mensen te kort, vandaar... Zegt hoofdverpleegkundige intensive care Lieke. Nee komt goed! Werk ze!

In een soort roes loop ik het VUMC uit zonder na te denken stap ik op de fiets en in no time is alle narigheid alweer 20 meter achter me. Ik begin te landen ik hoor het harde gerace van de snelweg, de felle zon prikt in mijn ogen. Ik probeer mijn gedachtes te organiseren. ‘Even niet denken aan hier’ hoor ik een stemmetje zeggen. Makkelijk gezegd ja. Als je dag en nacht mensen probeert beter te maken maar er niks gebeurt. Er alleen maar mensen bij komen. Ineens denk ik aan het gesprek dat ik gister had met een verpleegkundige. Een toeterende auto maakt me wakker uit mijn gedachtes. Even wakker blijven nu Tess, ze kunnen jou op de SEH er nu echt niet bij hebben.

Ik fiets het Vondelpark in. Zie ik het nou goed? Zie ik daar nou de moeder van Jos en Benthe op een yogamatje zitten in de berghouding? En daarnaast de moeder van Julie in de cobra? Nog geen halve meter uit elkaar? Ik kan mijn ogen niet geloven. Ik hoor ze mijn naam roepen: ‘Hey Tess, volgende week ben je er gewoon weer bij toch?’ ‘Oh ja en trouwens de borrel van vrijdag, ik weet niet of die met al dit corona gedoe wel door kan gaan.’ Ik roep iets onverstaanbaars terug, blijkbaar is het goed want ze lachen en roepen in koor ‘we zien je snel!’ Ik fiets door. Het woord ‘corona gedoe’ blijft in mijn hoofdspoken.

Ik fiets langs het speeltuintje ik zie 4 kleuters in de zandbak spelen, een paar roetsjen er van de glijbaan en drie pubers zitten waarschijnlijk uit verveling elkaars haar te vlechten. Ik fiets door, snappen deze mensen het echt niet? Ik fiets langs het fonteintje, jong oud, dik dun, vaders en moeders, opa’s en oma’s allemaal zitten ze op het grasveld. Te spelen, te kaarten, te picknicken. Het lijkt wel midden juli. Ik fiets door. Het liefst wil ik schreeuwen, teruggaan, iedereen naar huis sturen, vragen waar ze mee bezig zijn. Ik ben zo boos. Snappen ze het niet? Snappen ze niet dat dit coronagedoe echt heavy shit aan het worden is? Dat het niet gewoon een griepje is?

Van binnen weet ik dat het geen boosheid is, maar angst. Ik ben bang. Bang dat we straks niet meer genoeg bedden hebben, dat ik straks de keuze moet maken tussen wie ik laat leven en wie niet. Bang dat ik de verantwoordelijkheid niet aan kan. Bang dat ik niet kan leveren wat er van mij verwacht wordt. Ik ben 10 jaar geleden verpleegster geworden om mensen beter te zien worden, ze een knuffel te geven en weer naar huis te sturen. Dit is anders. Dit is niet nadenken en overlevingsstand aan.

Ik word zo moe van iedereen die aan het speculeren is en het allemaal zo goed denkt te weten. Zij hebben er toch geen verstand van? Of heeft ineens iedereen Corona-scenario's gestudeerd? Ineens sta ik voor de deur. De deur van mijn eigen fijne huisje met mijn fijne gezinnetje. Ik open mijn telefoon en kijk naar de tijd. Half 8.

Ik fiets nog even een blokje om, even wat stoom afblazen. Ik spring weer op de fiets en ga bij de singel rechtsaf. Ik heb er eigenlijk allemaal even geen zin meer in, een normale gedachte. Ik vind het zo raar dat alle kleine dingetjes plots zo anders zijn. Dat als ik binnen kom ik mijn man niet eens normaal een kus kan geven, niet even op de bank kan ploffen, dat soort kleine dingetjes.

De eerste keer na mijn 'corona'-dienst was raar. Ik kwam thuis en de tweeling zat aan tafel te eten, zodra ze hoorden dat ik binnen kwam sprongen ze van hun stoel af; roepend renden ze op me af; MAMAAAAA. Ik hoorde mezelf boos roepen; Max en Sasha Jansen. Ze schrokken van mijn stem. Sasha begon te huilen en Max ook. Ik kon niks, ik kon ze niet eens een troostende knuffel geven. Schor zei ik; 'mama gaat even douchen, ga maar naar papa, ik kom eraan.' Schuivend liep ik naar de badkamer. Mijn kleren gooide ik in een vuilniszak bij de wasmachine neer. De douche op 38 graden. Ik heb me nog nooit zo goed gewassen. Mijn huid was droog en geïrriteerd, te hard gescrubd denk ik. Ik liep in mijn schone joggingspak naar Max en Sasha. In hun pyama zaten ze op de bank. Ik ging tussen ze in zitten en sloeg een arm om ze heen. Het was even stil. 'Mama' zei Max 'waarom geef je ons nu wel een knuffel?' Ik voelde tranen prikken in mijn ogen. Ik slikte 'Als mama uit haar werk komt, mag niemand haar aanraken. Ik ben dan niet schoon, zeg maar.' De tweeling keek me niet heel begrijpend aan. 'Als ik thuiskom, kan ik besmet zijn, met een soort virus. Dat is eigenlijk een soort kracht. Alleen niet zo'n leuke kracht. Die kan alleen verdwijnen als ik heel goed douche en al mijn kleren heel goed was.'

Mijn tweeling begreep er niets van, maar vond het prima. Verhaaltje lezen; tandenpoetsen en naar bed. Het is ons vaste avondritueel. We deden het alsof er niets gebeurd was. Alsof alles was zoals het was. Misschien maak ik het wel te groot omdat ik er heel de dag mee geconfronteerd word.

Ik vind het zwaar om die mensen zo eenzaam aan de beademing te zien. Er is niemand voor ze. Niemand die hun hand vasthoudt. Mensen in coma zijn niet nieuw voor me. Ik heb altijd het gevoel dat een patiënt, zelfs als die in coma ligt, de liefde van het bezoek voelt. De warmte van iemand die naast zijn bed zit. Het mag allemaal niet. Ik zie mensen voor het ziekenhuis staan. Ze staren omhoog omdat ze weten dat ergens achter die verlichte ramen hun man, oma, vriend, vriendin ligt. Ik probeer hun beeld uit mijn hoofd weg te duwen. Ik mag hier niet aan onderdoor gaan. Het is hun verdriet; niet mijn verdriet.

Ik sla de hoek om en ben thuis. Ik zie Max voor het raam staan. 'Mama', gilt hij als ik binnenkom. 'We hebben een verrassing.' Hij rent voor me de trap op. Daar staat ook Sasha. Mama moet snel douchen. Glimlachend loop ik de douche in. Op de wastafel liggen twee tekeningen. Ze hebben me getekend onder de douche. Ik moet lachen. Vol trots kijken mijn schatjes me aan. 'En een cadeautje', zegt Sacha. Twee pakjes staan er voor me. Mijn tweeling staat intussen letterlijk te springen van ongeduld voor de badkamer. Ik pak het uit.

Doucheschuim en een spons. 'Dan kan je die kracht afwassen', zegt Max wijs. 'Ja', zegt Sacha. 'Dan gaan we daarna knuffelen.'

Ik voel me zo intens gelukkig. Onder de douche lijken al mijn zorgen weg te spoelen. Het badschuim lijkt magisch. Buiten is het een klotezooi. Maar ik ben gelukkig. Dolgelukkig. Met mijn gezin. Ik droog me snel af en trek schone kleren aan. Want er moet geknuffeld worden!